

[Elgaard.]

pluk af, hvad der er skrevet og sagt, først og fremmest fra det socialdemokratiske partis side, og hovedindtrykket af dette er, at man har bevæget sig i en kurve med voldsomme udsving i begyndelsen og mindre, efterhånden som man nærmede sig rigsdagens åbning. Jeg vil opfatte denne bevægelse som et udtryk for, at man indenfor socialdemokratiet i virkeligheden nok principielt, men ikke ud fra et sagligt synspunkt har haft noget væsentligt at indvende mod den politik, regeringen har ført, særlig hvad de økonomiske spørgsmål angår.

Kurvens højdepunkt repræsenteres af socialdemokratiets tidligere finanslovsordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), der i tidsskriftet „Verdens Gang“ karakteriserer den nuværende regerings økonomiske politik i følgende vendinger:

„En flot vejende fane, hejst til store kampe, hænger nu flosset og snavset i osen af taktiske og agitatoriske småfiduser, et passende symbol på det snæversyn, den stupiditet og den lavpandede skatteborgerspekulation, som her i så rigt mål er kommet for dagen.“

Der må have været hedt dér, hvor det kommer fra.

Af nogenlunde samme indhold, hentet fra samme skuffe, er en udtalelse af Gudmekredsens socialdemokratiske folketingskandidat, Svend Aage Andersen. Hans tale, der overværedes af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, er i dramatiske vendinger refereret i „Fyns Social-Demokrat“ således:

„Den venstre-konservative regering vil gå over i historien som regeringen, der svang en skattesvøbe uden lige i Danmark. Vi vil her i Gudmekredsen sætte alle kræfter ind for at befri Danmark for denne regering og bane vej for socialdemokratiet og det arbejdende folk.“

På denne baggrund, særlig på baggrund af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s artikel i „Verdens Gang“, kan det ikke undre, at de taler, der senere er holdt af det socialdemokratiske partis formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, skønt de i nogen grad har fulgt den samme linie, dog har beroliget mig. Hovedtemaet har været en kritik af regeringens pengepolitik, d. v. s. kreditstramningen, og dens virkninger på beskæftigelsen. Jeg vender med disse emner tilbage til den principielle forskel på regeringens og socialdemokratiets indstilling til problemerne.

Jeg skal her nøjes med at citere nogle afsnit af det ærede medlem hr. Hans Hedtofts

Hobrotale den 29. september. Efter en omtale af virkningerne af regeringens politik, der bl. a. efter det ærede medlems opfattelse har ført med sig,

„at landets kommuner i dag står overfor en truende standstill af bygge- og anlægsvirksomheden“

— forøvrigt det samme område, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen fornylig berørte —

„hvis man ikke for de kommende 25 år vil belaste kommunernes skatteydere med renteudgifter på op til 6½ pct.“

Og derefter udtalte det ærede medlem ifølge „Social-Demokraten“:

„Gennem denne rigoristiske pengepolitik vil man bremse inflationstendenser og styrke valutabalancen, siger man. Vi har også været med til at opsure penge for at standse en for stærk efterspørgsel. Socialdemokratiet er ikke noget inflationsparti, som ofte påstået i regeringspressen, men vi kan ikke gå med til en pengeopsugning, der skaber *arbejdsløshed*, så er man nemlig ude over det punkt, hvor der fra efterspørgslen er et pres på priserne.“

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft talte ved denne lejlighed videre om liberaliseringen, metervareordningen, der havde belastet vor valutasituation og strammet kreditten, om, hvordan regeringen vil forøge produktionen, samt om, hvordan man vil sikre vor sociale standard. Efter det ærede medlem hr. Hans Hedtofts mening måtte, som det ærede medlem udtrykte sig, „et virkeligt program til udvidelse af produktionen forudsætte en samordning af hele den økonomiske politik“.

I anden forbindelse har det ærede medlem også talt om „indkomster og kapitalgevinster, der smyger byrderne af sig“ og om „at fremgangslinien er brudt“.

Må jeg først sige om inflationsproblemet, at efter den kurs, man hidtil har styret fra socialdemokratisk side, har man ikke på særlig overbevisende måde givet udtryk for villighed til at bremse op for den hidtidige udvikling. Det tror jeg man fra alle sider vil erkende, når man tænker tilbage på de forhandlinger, der førte til det sidste kriseforlig. Pristalssystemet kunne der under disse forhandlinger ikke rokkes ved. Det var en mangel ved forliget, at det ikke skete, og jeg ville ønske, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft også på dette område nøjere ville følge med i, hvad hans udenlandske partifæller mener. Jeg vil minde om en udtalelse af den norske statsminister Gerhardsen, der på et spørgsmål, om man fra regeringens side vil gøre noget i forbindelse